

Megújult a művelődési központ

BESZÉLGETÉS VINCZE FERENCCEL, A PÁLYÁZATI PROGRAM VEZETŐJÉVEL

Február első napjaiban látogattam el az új életre kelő művelődési központ épületébe, amelyet éppen mostanában vesznek birtokukba a dolgozók: van, aki a bejárati ajtó üvegét tisztogatja, mások az internetes helyiségben kábelezik a számítógépeket, a népművelők a már berendezett szobájukban szervezik a hamarosan megrendezésre kerülő programokat, legtöbben azonban a könyvtárban serénykednek, a visszaköltöztetett könyvek most találják meg helyüket az új polcokon – mindannyian, könyvek és dolgozók, készülnek a nagyközönség fogadására.

A Halasi tér felől közelítettem meg az épületet, a zöld terület és a parkoló a térrendezés után helyet cserélt; a parkolóba immár a görög katolikus templom mögött lehet behajtani, mellette gyalogjáró és a hengeres alakú köztéri lámpák sora. Innen az északnyugati oldalról jól látszik az épület sarkánál kiugró ferde üvegfal, amely három szintet fog egybe, s teszi rendkívül világossá a mögöttük lévő nagy termeket. Ez az építészeti megoldás töri meg a ház kockaszerűségét, amilyen egyébként szocreál stíljével korábban is volt, bár arra az épületre már semmiben nem emlékeztem a mostani. Szürkésfehér mészkővel burkolták az egészet, a bejárat melletti homlokzaton függőleges elrendezésű írás: Kulturális Központ. Az egykori félköríves bejáró előtti tér itt is átrendeződött, az építésnek áldozatul esett néhány fa, szívfájdalom, de a tavaszoként rózsaszínben pompázó díszcseresznye-fa is eltűnt, kétoldalt köztéri padok, az egyik végében Szabó László szobra, mintha maga is kicsit pihenne a tér mellett, arrébb kikarózott facsemetéket látok. Bent már nem lehet a korábbiak szerint tájékozódni, mert a művközpont nemcsak átépült, hanem ki is bővült, a régire csupán egyetlen helyiség emlékeztet, amit nevezhetnék a ház lelkének vagy szentélyének is, ez pedig a színházterem. Ugyancsak a régi helyén található az átépített könyvesbolt, amely kívülről, belülről is megközelíthető lesz, mellette pedig egy kávézó került kialakításra. A tágas előtérben helyet kapott a tájékozódást segítő recepció, amire a jócskán kibővült épületben szüksége is lesz a rendezvényre érkezőknek.

Ezen a szürkésen borongó, télies napon Kulcsár Béla volt a kalauzom a házban. Az első benyomások: világos, tágas, kényelmes, modern. Új termék új bútorokkal és technikával (fűtés és világítás, informatika, hangtechnika). A lépcsőházban immár lift is található, s az teljesen magától értetődő, hogy az épület akadálymentesített, ugyanakkor apró figyelmességnek tűnik a lépcső mellett, az emeleti elrendezést mutató információs táblán a Braille-írás, pedig ma már ez is követelmény. Ha a színházterem egy centit nem mozdult korábbi helyéről, pozíció tekintetében látszólag ugyanez a helyzet a könyvtárakkal is: első emeleten a felnőtt, másodikon a gyermek – kicsit átrendezve. Legszembetűnőbb változás a felnőtt könyvtárhoz tartozó olvasóterem kialakítása az üvegfal mögött, amely funkcionálisan és esztétikailag is talán a legjobb és legszebb megoldás az egész házban. Itt csakugyan kényelmesen, természetes fény mellett lehet olvasgatni, vagy akár kisebb rendezvényeket is tartani. Az üvegfal épületrész alsó szintjén találjuk a jövőben kiállításoknak is helyet adó galériát, legfelső, második szintjén pedig a táncoktatásra is alkalmas, korláttal és tükörfallal felszerelt nagy helyiséget. A ház dolgozóinak szobáin kívül vannak még kisebb-nagyobb termek, ahol konferenciát és különböző szakköröket lehet tartani, az egyikben új szövevények, a másikban rajzálványok sorakoznak, van internetes szoba az első és zeneterem a másodikon.

A Kovács Máté Művelődési Központ és Könyvtár épülete egy több elemből álló nagy pályázat lezárásaként, annak utolsó fejezeteként valósult meg, s került szűk körben átadásra múlt év decemberében. Ezt követte a visszaköltözés, hogy aztán a ház február második felében megnyissa kapuit a nagyközönség előtt. A pályázati program vezetőjével (projektmenedzser – idegen szavak használata sajnos elkerülhetetlen a program elnevezése miatt), dr. Vincze Ferenc jegyzővel beszélgettem a több éven át tartó munkálatokról, a pályázat egyes elemeiről. Hangsúlyozta, hogy a városrehabilitáció nem egyszerűen a közösségi terek, épületek átépítéséről, felújításáról szólt, hanem pályázati követelmény volt a létesítmények új funkciókkal való bővítése – a művközpont esetében ilyen az

